

det enkelte Tilfælde kunne træffe Bestemmelse om, at man skal kunne lade det gaa over til Parterne at foretage Afhøringen. Jeg vil i øvrigt til Slutning tilføje om dette Punkt — Anklagemyndighedens Selvstændighed —, at hvis der skulde komme bedre økonomiske Tider senere hen, saa er det et Omraade, hvor jeg for min Part med den allerstørste Glæde vilde se paa, om man kunde komme videre ad den Vej.

Jeg skal saa endelig gøre et Par korte Bemærkninger med Hensyn til en anden Forskellighed, idet nemlig den højtærede Justitsminister har ændret Bestemmelsen i de tidligere Forslag om Indførelse af offentlig Votering ved Højesteret. Den højtærede Justitsminister er jo selv en Tilhænger af offentlig Votering, og naar han ikke er blevet staaende ved de Bestemmelser, som fandtes i de to tidligere Forslag, er det vel dels ud fra den Betragtning, at der endnu ikke foreligger et stærkt Krav fra Befolkningen, og for det andet, at Højesteret er enig om at øve Modstand herimod og har gjort det saa sent som ved Skrivelse af 8. September 1926, og endelig med den ikke uvæsentlige Begrundelse: det økonomiske Hensyn. Dette sidste vil sikkert vise sig at faa et ret betydeligt Omfang, hvis man vilde til offentlig Votering, navnlig hvis man vil sammenstille de praktiske Resultater her med dem, som vi ser oppe fra Norge, hvor Forholdet jo er det, at den norske Højesteret virker i tvende Afdelinger og til Trods derfor ikke i et enkelt Aar har kunnet gennemføre mere end 286 Sager, medens vor Højesteret med sin ene Afdeling med mindst 9 Dommere i samme Aar har tilendbragt 190 Sager. Jeg skal i denne, forhaabentlig rent saglige Strid, der jo mere eller mindre deler Parterne, og som her i dette høje Ting tidligere er blevet behandlet saa indgaaende, ikke komme ind paa mange Betragtninger. Jeg vil kun tillade mig a priori at vende mig imod den Anskuelse, at vi, der er Tilhængere af den bestaaende Ordning — og jeg for mit Vedkommende maa erkende, at jeg hører til den Part, som, alt vel overvejjet, vil mene, at det vil være heldigst at blive staaende ved den Ordning, vi har ved Højesteret —, at vi maa vende os imod, at vi derfor skulde have mindre moderne Anskuelser, at vi skulde være mindre frisindede end den Part, som hævder den offentlige Votering.

Princippet om Offentlighed er i al Almindelighed et godt og et vægtigt Princip; men der kan være Omraader, hvor man maa søge andre Kauteler for den bedst mulige,

den retfærdigste, den sundeste og den reneste Afgørelse. Mangfoldige Afgørelser maa, som det allerede har været nævnt under tidligere Forhandlinger, nødvendigvis i det offentlige Liv unddrages Offentlighedens Indblanding og Kontrol, en Offentlighed, der har sine gode Sider, men sandelig ogsaa sine slette Sider. Jeg er i det hele taget ingen Tilhænger af i alt for høj Grad at komme ind paa Principrytteri, hvad man jo ofte kan forfalde til, navnlig paa saadanne Lovgivningsomraader, hvor man henter store Principper andetstedsfra.

Jeg maa her lige gøre et Par Bemærkninger, da jeg er ved Offentlighedsprincippet i al Almindelighed. Den højtærede Minister er her i Lovforslagets § 9 blevet staaende — og det skal jeg til fulde anerkende — ikke ved at begrænse Offentligheden derhen, at man i yderligere Tilfælde kan lukke Dørene, men ved en Begrænsning af Offentliggørelsen af det, som fremkommer i visse kriminelle Sager, naar det kan blive til absolut Skade for en af Parterne. Jeg skal, som sagt, erklære mig tilfreds dermed, selv om jeg ikke kan undlade at tilføje, at i *særlige* — jeg vil gerne endnu en Gang understrege Ordet *særlige* — Tilfælde kan der være Hensyn til vitale Interesser hos Befolkningen, som kunde medføre en vis udvidet Adgang til at lukke Dørene. Strafferetsplejen gaar ud paa at afgøre Skyld og derefter tildømme Straf og ikke mere, den gaar ikke ud paa ogsaa at komme med en Slags Tillægsstraf derigennem, at visse første Gang tiltalte og navnlig deres paarørende, som ellers intet har med selve Skyldspørgsmaalet at gøre, skal slæbes gennem Offentligheden. Jeg ved meget vel, at man skal vogte sig for at krænke det gode i Offentlighedsprincippet, og derfor anerkender jeg ogsaa det Standpunkt, den højtærede Minister staar paa ved disse Forslag, men jeg vil dog nævne et Eksempel, der for mig har betydet ikke saa lidt med Hensyn til, om man ikke ogsaa kunde gaa for vidt i Princippet. Det var en ung Kvinde, der var tiltalt for Barnemord, og som nu skulde for Nævningetinget; hun erklærede: Jeg *har* gjort det, og jeg er fuldkommen rede til at tage min Straf, men jeg ønsker heller ikke mere; navnlig ønsker jeg ikke, at min Fader, min Forlovede og min Broder skal møde op under en nyfgen Offentlighed, maaske endog med Offentliggørelse af Billeder i Bladene. Faderen føjede til: Jeg kommer fra en Egn, hvor man dømmer meget tungt, ogsaa i Forholdet mellem Forældre og Børn, og lader Skyld gaa fra den ene til den anden. Jeg kan ikke und-